

[Arbejds- og Socialministeren.]

lig svækket Arbejdsevne er en af de Trængselsaarsager, som berettiger til Fritagelse for Fattighjælps Virkning.

Der er ikke Tale om, at man ved disse Ændringer i nogen som helst Grad vil holde Haanden over dem, som ved egen Skyld lever paa det offentlige Bekostning. Formaålet har alene været, at disse Bestemmelser skal kunne administreres saaledes, at Fattighjælpsvirkningen ikke rammer dem, der gør, hvad de kan for at klare sig selv. At dette Synspunkt nu skal lægges til Grund ved Administrationen, er yderligere understreget i den i Betænkningen citerede Skrivelse fra Arbejds- og Socialministeriet til det i det andet høje Ting nedsatte Udvalg vedrørende Forsorsgsloven, hvori der gives en nærmere Vejledning om, hvorledes den omhandlede Bestemmelse om Retsvirkninger af Hjælp ydet til Stadighed skal forstaas. Den af Ministeriet her anførte Opfattelse er godkendt af det i det andet høje Ting nedsatte Udvalg.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, der er vedtaget i det andet høje Ting, til velvillig og hurtig Behandling.

Josiassen: Efter at man i 1933 under lange og indgaaende Forhandlinger havde gennemført Socialreformen, var der vistnok almindelig Tilfredshed. De forskellige Love, der gennem Tiderne var vedtaget, var nu samlet under eet, hvilket betød en stor Lettelse i Administrationen. Lad være, at det til at begynde med ude i Kommunerne maaske kneb med at administrere denne Lovgivning fuldt ud efter dens Princip, saa har det dog efterhaanden formet sig saaledes, at den er blevet administreret i det store og hele tilfredsstillende.

Dette Lovværk var i sig selv et Fremskridt i social Henseende og fortjente en god Skæbne. Ikke des mindre har Reformationen i de sidste Aaringer været Genstand for megen Kritik i Skrift og Tale. Hvorvidt denne Kritik har været berettiget, kan der jo være delte Meninger om. I hvert Fald kunde Tidspunktet for en Revision, synes det mig, have været heldigere valgt; men for at skaffe Ro i Sagen besluttede Regeringen i April 1941 at nedsætte et Udvalg, der skulde overveje Muligheden af forskellige Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen og Forsorsgslovgivningen. Og Resultatet af Udvalgets Arbejde kender vi; ethvert af Tingets Medlemmer har faaet tilstillet Betænkningen, saa det vil være ganske over-

flødigt at komme ind paa dette. Men jeg vil dog knytte en Bemærkning til den af Udvalget afgivne Betænkning. I Bemærkningerne vedrørende Forsorsgsloven indledes der med følgende:

„Udgangspunktet for Udvalgets Forhandlinger vedrørende nævnte Lov har været, at de Hjelpeforanstaltninger, der iværksættes over for trængende Medborgere, ikke maa indebære Mulighed for en Svækkelse af Interessen for at udnytte foreliggende Arbejdsmuligheder eller for at udvise en forstandig Økonomi med indtjente Midler.“

Og saa føjes der til:

„Det har derimod ikke været Udvalgets Hensigt at søge de Ydelser, der tilflyder den ubemidlede og trængende Del af Befolkningen, nedsat eller paa anden Maade forringet.“

Det lyder jo ikke afskrækkende, men tværtimod i nogen Grad beroligende. Men gaar man saa videre i Teksten, erfarer man alligevel hurtigt, at der rokkes ved noget af det bestaaende, idet der foreslaas gennemgribende Ændringer i forskellige betydningsfulde Paragraffer, og det er disse Ændringer, der har skabt en stor Uro i vide Kredse af Befolkningen, navnlig blandt den Del af Befolkningen, som før eller senere maa ty til Hjælp fra det offentlige Side. Det gælder ældre Mænd og Kvinder, som paa Grund af Svaghed, nedsat Arbejdsevne, Sygdom eller store Forsørgerforpligtelser er i Trang, og navnlig i Alderen 55—60 Aar frygter man for at oppebære en Hjælp, der skal faa Retsvirkninger og bl. a. skal blive en Hindring for at opnaa Aldersrente ved 60 Aars Alderen; en af Betingelserne for at opnaa Aldersrente er som bekendt, at man skal holde sig fri for Hjælp, der har Retsvirkninger, i 3 Aar.

Der er forskellige Forhold, der kan bevirke, at man slaas ud. Jeg tænker særlig paa Arbejdsløshed; thi selv om vi her i Landet atter faar roligere Tilstande end de nuværende, bliver det vel vanskeligt helt at komme bort fra Arbejdsløsheden; og givet er det, at skal der først og fremmest skaffes den unge Arbejdskraft Beskæftigelse, hvad der jo ikke er helt unaturligt, vil det i mange Tilfælde komme til at gaa ud over de ældre Arbejdere, idet den unge Arbejdskraft foretrækkes fremfor den ældre. Men saa melder den Tid sig, da ældre ubemidlede Mænd og selverhvervende Kvinder er ude af Stand til at klare for sig og sine, og selv om de grundlovmæssigt har Ret til og Krav paa at faa det, der er nødvendigt